

Fremlæggelsen af resolutionsforslaget var blevet begrundet med, at Seychellernes førsteminister i et indlæg afgivet for 4. udvalg havde givet udtryk for, at han i princippet ikke kunne have noget at indvende imod at modtage en besøgsmission og imod afholdelse af referendum. Denne udtalelse var i udvalget blevet fremkaldt gennem spørgsmål fra nogle af udvalgets afrikanske medlemmer.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionsforslaget den 20. december 1971 med 101 stemmer for, 3 imod, medens 16 afstod. (Res. 2866 (XXVI)).

Falklandsøerne (Malvinerne).

Argentinas og Storbritanniens faste repræsentanter ved FN redegjorde i to enslydende breve af 12. august 1971 til generalsekretæren for forhandlingerne mellem de to lande om suveræniteten over Falklandsøerne (Malvinerne).

I brevene blev det meddelt, at delegationer fra Argentina og Storbritannien, sidstnævnte omfattende repræsentanter fra Falklandsøerne, havde forhandlet i Buenos Aires i juni 1971. Forhandlingerne havde ført til enighed om praktiske foranstaltninger, der, når de gennemførtes, ville lette samfærdslen mellem fastlandet og øerne og ville kunne virke fremmende på etableringen af kulturelle, sociale og økonomiske bånd mellem Argentina og øerne.

Spørgsmålet blev ikke berørt under 4. udvalgs generaldebat vedrørende alle koloniproblemer undtagen Namibia, områder under portugisisk administration og Sydrhodesia.

Med udgangspunkt i de ovennævnte breve vedtog 4. udvalg den 13. december 1971 en konsensustekst vedrørende Falklandsøerne, i hvilken det bl. a. med tilfredshed bemærkes, at der er opnået fremskridt i de særlige forhandlinger vedrørende samfærdslen. Parterne opfordres til at fortsætte deres bestræbelser på så snart som muligt at nå til en endelig løsning på suverænitetsspørgsmålet og til i løbet af det kommende år at holde koloniudvalget og generalforsamlingen underrettet om udviklingen i de videre forhandlinger.

På indstilling fra 4. udvalg vedtog plenarforsamlingen den 20. december 1971 den af udvalget vedtagne konsensustekst vedrørende Falklandsøerne.

Niue og Tokelau-øerne.

På vegne af en række afro-asiatiske lande, samt Ecuador, Trinidad og Tobago og Sverige, fremlagde Afghanistan et resolutionsforslag om Niue og Tokelauøerne, hvis operative del bl. a. indeholder en anmodning til den administrerende magt om at tage yderligere forholdsregler i overensstemmelse med befolkningens ønsker for at sætte denne i stand til så snart som muligt at udøve retten til selvbestemmelse. Koloniudvalgets plan for udsendelse af en besøgsmission til Niue i 1972 tages til efterretning og koloniudvalget anmodes om at instruere besøgsmissionen om at opnå førstehåndsoplysninger om forholdene i området og om befolkningens ønsker samt anbefale praktiske skridt mod selvstyre og selvbestemmelse.

Fremlæggelsen af et særskilt resolutionsforslag om de pågældende områder skal ses på baggrund af, at den new zealandske regering i 1971 indbød koloniudvalget til at sende en besøgsmission til Niue og Tokelauøerne i 1972.

Under generaldebatten i udvalget havde den administrerende myndighed (New Zealand) redegjort for forholdene på Niue og Tokelauøerne. Niue, der har et areal på ca. 260 km² og en befolkning på ca. 5000, har udstrakt internt selvstyre. Som følge af en anmodning fra Niues folkevalgte forsamling om rådgivning vedrørende de forskellige former, den forfatningsmæssige udvikling kunne tage, udpegede New Zealands regering i 1970 en rådgiver for Niues folkevalgte forsamling. Efter at denne havde besøgt Niue og drøftet forfatningsmæssige spørgsmål med den folkevalgte forsamling og med befolkningen bl. a. under landsbymøder, udarbejdedes en række forslag, der blev vedtaget af Niues folkevalgte forsamling. New Zealands regering var herefter blevet anmodet om at drage omsorg for forelæggelse af de fornødne lovforslag med henblik på befolkningens øgede indflydelse på lokale afgørelser. Den new zealandske repræsentant meddelte, at Niues anmodning var ble-